

Τα πάθη μας και ο φόβος του Θεού

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο στάρετς με ζήλο καλούσε όλους σε πνευματική προκοπή:

– Είναι απαραίτητο να προκόψουμε στην ευλογημένη χριστιανική ζωή, να μάθουμε να νικούμε τα πάθη μας. Ωστόσο ζούμε «κατά τα στοιχεία του κόσμου» και ξεχνούμε τον Χριστό.

Λύτρωσέ μας Κύριε, από την πνευματική τύφλωση και μυωπία! Η πνευματική τύφλωση είναι πολύ βαρύτερη και πιο επικίνδυνη από την φυσική τύφλωση. Είθε να μας λυτρώσει ο Κύριος από μια ζωή χωρίς πνευματική πρόοδο κι από μια λαθεμένη και άρρωστη πνευματική ανάπτυξη.

Σε κάθε άνθρωπο υπάρχει η σπίθα του Θεού. Ας μη σβήσουμε αυτή τη σπίθα με τα γήινα πάθη μας: με την επιθυμία της “εύθυμης” ζωής, με τη φανταστική ευτυχία, με την κραιπάλη και τις άφθονες ανέσεις. Όπως η ευλογία κατατρώει την ομορφιά του προσώπου, έτσι και η κοιλιά κατατρώει όλη την ομορφιά της ψυχής.

Ο άνθρωπος μένει με άδεια ψυχή, πέφτοντας όλο και περισσότερο στο βάθος του κακού. Μεταμορφώνοντας τη ζωή του σε κυνηγητό θηραμάτων, ο άνθρωπος αφήνει το δρόμο της υπηρεσίας του αγαθού, της αλήθειας του Θεού, και παίρνει το δρόμο της ατιμίας και της ανομίας.

Ο π. Σάββας δίδασκε να προσπερνάμε αυτό το «ξερό χορτάρι» της κενότητας της

ανθρώπινης ευτυχίας:

- Λύτρωσέ μας ,Κύριε, από αυτόν τον άτιμο στόχο, έλεγε. Ας επιδιώκουμε την ευσέβεια. Ας μεταβάλλουμε τη σαρκική μας ζωή σε πνευματική. Ας διώξουμε από την καρδιά μας τα πάθη.

Ο στάρετς δίδασκε ότι σαν αρχή του θερμού αγώνα μας κατά των παθών πρέπει να θέσουμε τον φόβο του Θεού γιατί αυτός είναι η αρχή της σοφίας. Σοφός είναι εκείνος που απέκτησε το Άγιο Πνεύμα, προσπαθώντας να τηρήσει όλες τις εντολές του Χριστού, φοβούμενος να λυπήσει με τις αμαρτίες του τον Κύριο.

Όποιος είναι σοφός είναι και ταπεινός . Όσο ανώτερος είναι κάποιος στην πνευματική ζωή, τόσο καθαρώτερα βλέπει πόσο μεγάλος είναι ο Θεός και πόσο μηδαμινός είναι ο άνθρωπος.

«Τι είναι τέλος πάντων αυτός ο φόβος, τον οποίο είναι απαραίτητο να έχει ο χριστιανός;» ,έλεγε ο επίσκοπος Βενιαμίν (Μίλωφ) . Αυτός ο φόβος καταλαμβάνει την πρώτη θέση ανάμεσα στις αρετές και μαρτυρεί τη ζωντανή επιθυμία του ανθρώπου για τον Θεό και για τη λάμψη του Αγίου Πνεύματος που διώχνει το σκοτάδι της αμαρτωλής ψυχής».

Όπως κάθε αρετή, ο φόβος του Κυρίου είναι δώρο του Θεού στον χριστιανό. Χαρίζεται σε όποιον υπακούει στα προστάγματά Του: «Δεΐτε, τέκνα, άκούσατέ μου• φόβον Κυρίου διδάξω ύμᾶς» (Ψαλμ. 33, 12) .

Ο φόβος του Κυρίου φέρνει στη μνήμη μας τη Δευτέρα Παρουσία και το φοβερό Κριτήριο , όπου θα κριθεί αν θα μετάσχουμε στην αιώνια ζωή. Οι καρποί του φόβου του Θεού είναι μεγάλοι, διότι η αγία Γραφή λέγει: «Ο Θεός το θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτὸν ποιήσει καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν ἑπακούσεται καὶ σώσει αὐτούς.» (Ψαλμ. 144, 19) . Πόσο μεγάλη και γεμάτη παρηγοριά που είναι αυτή η υπόσχεση!

Με το προσωπικό του παράδειγμα και τη διδαχή του ο στάρετς, ως φορέας του φόβου του Θεού, δίδασκε όλους αυτή τη μεγάλη αρετή. Φοβούμενος πάνω απ' όλα τον Θεό δεν ετρομοκρατείτο από τις ανθρώπινες απειλές και δυσαρέσκειες. Άφοβα τηρούσε το θέλημα του Θεού. Στο πρόσωπο των πλησίων του ο στάρετς «εδούλευε τω Κυρίῳ εν φόβῳ». Και ύστερα «ηγαλλιᾶτο αὐτῷ εν τρόμῳ».

«Πόσο ένδοξη αρετή είναι να περιφρονείς όλες τις δύσκολες καμπές της παρούσης ζωής», αναφωνεί ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος . «Αυτή κάμει τους αγωνιστές της δυνατώτερους, υψηλότερους, αήττητους. Δεν έχουν ανάγκη από κάστρα και χρήματα. Τους χρειάζεται μόνο ισχυρή θέληση και σταθερότητα και τότε η αρετή τους θα νικήσει όλη την ανθρώπινη πονηρία». Κι ο στάρετς σύμφωνα με το λόγο

του ιερού Χρυσοστόμου έβγαινε πάντοτε νικητής.

Έλεγε:

- Παντού πρέπει να έχουμε το φόβο του Θεού, τον οποίο και μέσα στη Θ. Λειτουργία μας τον θυμίζει η μεγάλη Εκτενής:

«Υπέρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου, καί τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας, καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.» Βλέπετε, ποιός μπορεί να παραστεί στο ναό; Μόνο όποιος έχει φόβο Θεού. Και πλησιάζοντας στη Θεία Κοινωνία ακούμε: «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε».

Βλέπετε πόσο απαραίτητος είναι ο φόβος; Χωρίς αυτόν δεν μπορούμε να εργασθούμε για τον Κύριο. Αλλά, για να προδιαθέσουμε την ψυχή μας για το φόβο του Θεού, κατά την προσευχή πρέπει να συγκεντρώσουμε το νου μας, να ειρηνεύσουμε από την αρχή την ψυχή μας και τις σκέψεις μας και να βάλουμε στην άκρη όλη τη γήινη ματαιότητα. « Μακάριος ἄνθρωπος, ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον». (Ψαλμ. 111,1 . «Όπου ο φόβος του Κυρίου εκεί και των εντολών τήρησις», λέγουν οι άγιοι Πατέρες. Αλλά συμβαίνει να προσκολλώμαστε στη γη και στη μέριμνα για τα φθαρτά και να μη μπορούμε με τις σκέψεις μας να ξεκολλήσουμε από τη γη. Θα πρέπει να ζούμε στη γη, όπως στρέφεται ο τροχός, δηλαδή μονάχα ίσα -ίσα ένα σημείο της γης να αγγίζουμε . Ο στάρετς Παρθένιος έλεγε: «Όποιος απέκτησε το φόβο του Θεού , γι' αυτόν στη γη δεν υπάρχει ούτε θλίψη ούτε λύπη. Μόνο χαρά».

Από το βιβλίο: « ΣΤΑΡΕΤΣ ΣΑΒΒΑΣ

Ο ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗΣ»

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΘΩΣ

Πηγή: agioritikovima.gr